

пов'язані з фінансами, маркетингом, продажами, логістикою, виробництвом, персоналом та іншими аспектами управління [2, с. 137].

Отже, метою стратегії ІТ-консалтингу є вибір ІТ-інструментів для реалізації бізнес-моделі та досягнення поставлених цілей. Враховуючи стратегічне значення інформації у формуванні інноваційних спільнот, можна сказати, що у підприємницькому ризику формування стратегії ІТ-компанії присутній фактор інформаційного ризику.

Таким чином, методологія управління ризиками може бути ефективно застосована до управління інформаційними ризиками консалтингового бізнесу в сфері інформаційних технологій.

Список використаних джерел:

1. Гайдей О.О., Лісун Я.В. Механізм управління стратегічними змінами як інструмент капіталізації підприємницької діяльності (світова практика). *Міжнародна економічна політика*. 2012. Ч. 1. С. 472–479; 2. Хміль Ф. І. Основи управлінського консультування : навч. посіб. Київ: Академвидав, 2008. 240 с.

Мірзосєва Т.В. д-р екон. наук, доцент
Гарбут М.А. здобувач вищої освіти ступеня магістр*
Національний університет біоресурсів та природокористування
України, Україна

Щодо управління інноваціями в умовах сьогодення

Одним із найбільш вагомих завдань сучасності є ефективне формування систем управління інноваційною діяльністю для забезпечення конкурентоспроможності суб'єктів господарювання та збільшення прибутковості. У роботі розглянуто поняття «інновація» та її види, а також «управління інноваціями» та підходи щодо його визначення.

У наш час неможливо уявити світ без постійних змін і втілення нових ідей, спрямованих на забезпечення еволюції економічного та соціального розвитку. Це стосується й суб'єктів господарювання, які постійно намагаються вдосконалювати продукт або послугу, на виробництво яких спрямована діяльність підприємства, задля підвищення конкурентоспроможності на ринку.

Для створення ефективної системи управління інноваційною діяльністю, варто правильно сформулювати поняття «інновація» та «управління інноваціями». «Інновація» насамперед розуміється як нововведення, нові технології, техніка, що є результатом досягнень науково – технічного прогресу; вкладення коштів в економіку, що забезпечує зміну поколінь техніки і технології [2]. Тобто для підприємства це нові ідеї, які породжують удосконалений продукт або новий підхід у технологічному процесі. Основними видами інновацій залежно від сфери застосування наукових здобутків є продуктові, технологічні,

* Науковий керівник – д.е.н., доцент Мірзосєва Т.В.

організаційні, економічні та соціальні [1]. Для визначення поняття «управління» існує низка підходів: філософський – наука і мистецтво; процесуальний – прийняття та реалізація певних рішень; поведінковий – фіксація і орієнтація поведінки; функціональний – сукупність функцій; суб'єктно-об'єктний – вплив суб'єкта на об'єкт; полісуб'єктний – створення умов співтворчості [1]. Отже, «управління інноваціями» – система засобів, методів і форм, метою якої є управління інноваційними процесами в організації та підвищення економічних результатів суб'єктів господарювання.

З кожним днем усе більше й більше виникає вимог до процесів створення інновацій на підприємствах. Суб'єкти господарювання мають не тільки слідкувати за змінами у світі, науково-технічним прогресом та глобалізацією, а ще й вміти адаптуватись до різних ситуацій, наприклад таких як війна та її наслідки в країні. Для цього підприємства використовують формальні та неформальні методи управління та мають кадрове забезпечення, яке може швидко адаптуватись до складних та непередбачуваних ситуацій. Щоб ефективно реалізувати управління інноваціями необхідні також і певні ресурси: інтелектуальні ресурси, інфраструктурні, матеріальні, кадрові та фінансові [5].

Держава має також неабиякий вплив на інноваційний розвиток підприємства, особливо в умовах сьогодення. Цей вплив проявляється через зміни в законодавстві, фінансуванні певних галузей, підвищення рівня освіти громадян, загострення політичної ситуації тощо [4]. Державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом створення державних інноваційних установ для фінансової підтримки; захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності; впровадження пільг щодо оподаткування; створення інноваційних програм [3].

Таким чином, можна зробити наступні висновки. Добре сформована система управління інноваціями – це виконання доцільних і творчих підходів, співтворчість з інноваційно – активними суб'єктами зовнішнього середовища, а також добре підібрані кадри. Також, зважаючи на постійні зміни у світі та вплив держави, варто використовувати не тільки формальні підходи й методи управління інноваціями, а й неформальні, для більш точного вивчення певної ситуації та для підвищення конкурентоспроможності підприємства.

Список використаних джерел:

1. Безгін К.С., Клименко Ю.М. Управління інноваціями: Навчальний посібник. Вінниця: ДонНУ, 2017. 207 с.; 2. Завадський Й. С., Осовська Т. В., Юшкевич О. О. Економічний словник. Київ: 2006, 355 с.; 3. Закон України. Про інноваційну діяльність. Розділ II Стаття 6. Державне регулювання інноваційної діяльності; 4. Кобрин Л. Й. Діагностика факторів інноваційного розвитку підприємства. Наукові записки. Львів. 2016; 5. Копитко М.І. Управління інноваціями: Навчальний посібник для самостійного вивчення дисципліни у схемах і таблицях. Львів. ЛьвДУВС. 2019. 292 с.